Anul XLIV. Nr. 3 — 6 Pagini — EXEMPLARUL | IN ȚARA 2 LEI | IN STRAINATATE 4 LEI — Pagini — Luni 4 Ianuarie 1926

ABONAMENTE — IN TARA—STRAIN. Lei 180 | 3 luni | 360 — „ 350 | 6 „ | 700 — „ 660 | 12 „ | 1300

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA INTREAGĂ
TELEGRAFICE și TELEFONICE

ABONAMENTE la „VESELIA" „Universul Literar" „Ziarul Călător." Câte 210 lei in țara 420 lei în străin. pe an

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Redacția și Administrația: București, str. Brezoianu, 11

TELEFON: Direcția 13/72—64/64 Administrația 13/71 Secretariatul de redacție 56/43 Redacția: Coresp. cu provincia 2/93—35/31

REGELE

Când s'a suit pe tron în 1914, a declarat: *„Voiu fi bun român!"*

Era un crez sincer și un program hotărît.

Când în 1916 instinctul național a așezat România la dreapta Aliaților, spre a sângera din plin pentru întregirea neamului și pentru mântuirea civilizației, a spus sfetnicilor țării, în Consiliul de Coroană: *„Sunt sigur că voiu învinge, fiindcă am început prin a mă învinge pe mine însumi".*

Și a adresat poporului avântata proclamație în care-i cerea să lupte pentru realizarea visului național.

Origină, tradiție, străbuni, familie, totul dispăruse în fața datoriei, înțeleasă în sensul cel mai înalt și simțită până în adâncul sufletului. Fost-a în război un sacrificiu mai mare?

Când s'a retras în Moldova cu armata, a suferit suferințele tuturor; și când s'a înapoiat cu ea biruitor, ei i-a adus suprema slavă: *„Am trăit în acest răstimp clipe de mare mulțumire sufletească, când vitejii noștri ostași au ținut piept unui vrăjmaș puternic și trufaș, când pe munții Moldovei și pe malul Siretului au învățat pe oștirile teutone că pe aici nu se trece... După zilele negre de restriște, după luni de grele încercări, a răsărit soarele asupra zilei de bucurie, când putem culege roadele încrederii noastre în noi înșine și în trăinicia neamului românesc. Ceeace strămoșii au visat, ideea pentru care generațiile trecute au suferit și au lucrat, idealul pentru care toată suflarea românească a nădăjduit, azi a devenit un fapt împlinit. Azi, Mama România poate strânge pe toți copiii iarăș la sânul ei".*

Vecinic îmbinare desăvârșită a cugetului și a sufletului Său cu interesele și aspirațiunile neamului.

Totdeauna, Regele pe deasupra omului.

Când principele Carol a renunțat la Tron, părintele a suferit, dar Regele a hotărît; cel dintâiu s'a plecat în fața celui din urmă; interesul statului mai presus de toate, fără preocupare de sguduitorul dramatism, care nu poate fi mai slab numai pentru că un suflet stă mai sus.

Regele poate repeta cuvintele din Noembrie 1918: *„Când am luat moștenirea întemeitorului României moderne, am făgăduit înaintea reprezentanților Națiunei că voiu fi bun Român. Cred că M'am ținut de cuvânt. Grele au fost timpurile, mari au fost jertfele, dar strălucită este răsplata, și astăzi pot spune cu fruntea senină: față de Dumnezeu și față de poporul Meu, am conștiința împăcată".*

Iar țara, recunoscătoare Regelui, pentru tot ce a făcut, poate repeta ce a spus Chateaubriand despre un strălucit slujitor al umanității: „Am văzut de departe în Putarc ce *erau* oamenii mari; am văzut în El de aproape ceeace *sunt*".

M. MORA

Coolidge despre noul an

Londra, 2. — Telegramă din Washington. — Agenția „Reuter" comunică într'un recent interview: Președintele Coolidge s'a exprimat că 1926 va fi un an al îmbunătățirilor în general sub toate raporturile în situația lumei.

D. COOLIDGE
președintele Statelor-Unite ale Americei

In ce privește Statele-Unite, starea lor economică se va ridica la o extraordinară înflorire.

—o x::x o—

M. S. Regele către armată

Inalt ordin de zi

OSTAȘI,

„Pe pragul anului ce vine, gândul Meu se „îndreaptă cu dragoste și cu toată căldura că„tre iubita Mea armată, care prin munca ne„încetată și sforțări neobosite, s'a arătat „vrednică de încrederea țării.

„Mulțumind tuturor pentru râvna cu care „au lucrat, cum și pentru devotamentul ce au „arătat în îndeplinirea datoriei, vă urez din „toată inima la mulți și fericiți ani".

Dat la Castelul Peleș, la 1 Ianuarie 1926.

FERDINAND

In urma renunțării la tron a Principelui Carol

DECLARAȚIILE D-LUI MANIU

D. I. Maniu, președintele partidului național, a făcut următoarele declarațiuni unui redactor al nostru, relativ la discuțiunile în jurul renunțării la Tron a Principelui Carol.

„Nu cred și nici nu trebue atrasă chestiunea aceasta între problemele vieței politice. Prin hotărîrea adusă, oricare ar fi fost anterior părerile particulare, chestiunea s'a rezolvat în mod indiscutabil.

Ținerea ei la suprafață nu poate folosi nimănui. Cel mult dușmanilor noștri. Deci trebue fără întârziere scoasă din discuția publică. Avem atâtea probleme mari de stat de discutat și rezolvit în cât ar fi o neiertată greșală dacă am distrage de la ele atențiunea publică prin discutarea acestei chestiuni.

Durerea înduioșatului Părinte nu trebue s'o împovărăm, stârnind pe tema aceasta noui frământări sufletești Suveranului.

Sper că aceasta o va înțelege fiecare".

Lămuriri asupra dreptului episcopal de a-și pedepsi creștinii

de **VARTOLOMEU**
Episcop al Râmnicului Noului Severin

(Urmare și sfârșit)

RASPUNS LA O INTREBARE

„Bine"; va zice opinia publică modernă. „Dar de ce nu înlocuiți dreptul acesta episcopal de a pedepsi pe creștinii vinovați, care vedeți că e așa de învechit, cu darea lor în judecata laică, conform dreptului comun, la care toată lumea trebue să se supună într'un stat constituțional".

De ce? In primul rând, pentru că Biserica creștină nu este creiată de dreptul constituțional al noroadelor, — ca statul — ca să se supună lui pentru toate învățăturile, regulele juridice și metoadele ei de lucru. Biserica creștină, reprezentând inima și conștiința omului, care sunt libere din natură, nu se poate absorbi în stat, și nu poate dispărea sub legile și regimul lui de drept, după cum nici sufletul omenesc nu se absoarbe în trupul nostru, și nu dispare sub instinctele și animalitățile trupului.

Al doilea, pentru că: a) litigiul dintre Biserică și un creștin abătut de la îndatorirea lui morale—nu e nici civil nici penal, ci e de ordin sufletesc, unde legea și judecătorul omenesc n'au ce căuta. „De internis non judicat praetor"; b) prestigiul episcopal, care este pentru gloate cel puțin un factor social și moral de o neasămanată putere educativă, are totul de pierdut de se va lăsa târât prin justiția laică, unde se întâlnesc fel de fel de împricinați și fel de fel de pricini; și în fine c) menirea Bisericii fiind educația și refacerea sufletească a oamenilor, până la desăvârșirea lor morală de pe pământ și până la mântuirea lor în ceruri; e clar, că o astfel de operă de a doua naștere, nu se poate dobândi prin sentințe judecătorești, ci numai prin inimă și conștiință, pe care cu titlul său de reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ și cu sufletul său de Părinte, care mustră pe vinovat, numai spre îndreptare, numai Episcopul și pedeapsa dată de el le pot atinge și transforma. Pentru a înțelege astfel de lucruri însă, se cer: credință tare și cultură nițel profundă și nepătată de politicianismul agresiv cu care ne-am întâlnit noi în Senatul țării noastre, din partea de altfel numai a câtorva din membrii lui.

Considerațiile din urmă, ne duc în acelaș timp și la ultima cestiune pe care o mai avem de spus, adică la rolul de factor organic, pe care noi i l-am atribuit dreptului episcopal de a-și pedepsi credincioșii din Eparhia lui, adică la ultimul și cel mai hotărîtor motiv, pentru care dreptul acesta nu se poate desființa în Biserica creștină, nici azi, nici în viitor.

Ca instituțiune destinată educației noroadelor și refaceri sufletești a omului, până la desăvârșirea lui pe pământ și până la mântuirea lui din cer, Biserica are cea mai firească și cea mai îndreptățită nevoie de ambele mijloace de educație, de care se folosește lumea, adică și de convingere și de constrângere. Insăși familia, ai cărei cârmuitor sunt părinții, adică șefii cei mai miloși, cei mai iertători și cei mai părtinitori cari se pot imagina pentru supușii lor, adică pentru copii, se servește totuși și ea, în opera educativă a copiilor, atât de convingere, cât și de constrângere. Și dacă în familie este așa, cum voiți d-v., d-lor moderniști, sau atei, sau cel puțin indiferentiști religioși ai vremilor noastre, să fie altfel în Biserica lui Hristos, unde îndatoririle educative și mântuitoare ale tuturor sufletelor, nu sunt chestiuni numai întregitoare ca în familie, ci constituesc singura rațiune de a fi a acestei instituțiuni Dumnezeești. Constrângerea deci, care constă în sancțiuni și pedepse e necesară și în Biserică, ca și în familie; și încă cu atât mai necesară, cu cât creștinii lipsiți de ea se pot rătăci din calea binelui în mod poate mult mai primejdios de cât înșiși copiii necertați și nepedepsiți de Părinții lor, când săvârșesc abateri.

IN JURUL UNEI EXCOMUNICARI

Care a fost acum abaterea d-lui primar dela Maglavit? A fost de natură politică, — ne strigă în gura mare d. I. Teodorescu de la „Adevărul". Dacă ar fi fost de natura aceasta, d-le Teodorescu, ar fi trebuit să pedepsim cu duiumul, pe foarte mulți din Eparhia noastră, pentrucă sunt creștini, dintre alegători și dintre candidați cari i-au luat pe preoți de gât, amenințându-i cu arestarea, sunt candidați, cari au bătut în mijlocul străzei la Craiova chiar pe unul dintre cei mai de seamă protoerei ai noștrii, sunt în fine chiar persoane oficiale și sus puse, care ne-au batjocorit în alegeri pe noi personal, după cum se poate constata, pentru toate aceste frumuseți de moravuri politice românești, cu procese-verbale, încheiate în regulă și pe care oricine le va putea vedea, oricând va voi, la cancelaria noastră. E drept, că ne-au durut adânc și ca Episcop și ca om, abaterile acestea; dar n'am pedepsit pe niciunul dintre făptuitori, pentru abaterile lor, oricât ar fi fost de ilegale, nu atingeau însă decât numai raporturile dintre om și om, oricine ar fi fost prin misiunea lor, acești oameni, și nu raporturile dintre om și instituție, dintre creștin și Biserică, ca în cazul d-lui primar dela Maglavit. Pe acesta, organele noastre legale din localitate ni l-au raportat în scris, că a intrat în sf. biserică a satului său cu țigarea în gură, împreună cu alți prieteni ai săi care au făcut la fel, și că a rostit acolo, în auzul mulțimei adunată pentru alegeri, înjurii condamnabile ca la colțuri de stradă și ca în cârciumi. Pedeapsa noastră deci, d-le Teodorescu, a atins pe un mirean vinovat de a fi săvârșit un **sacrilegiu,** într'un sfânt locaș de închinare și în fața unui sfânt altar, unde mamele își botează copiii lor, nu în mentalitatea dela „Adevărul" ci în legea sfântă a lui Hristos, unde tinerii își primesc binecuvântarea căsătoriilor lor, unde morții sunt plânși și binecuvântați creștinește pentru drumul de veci, și în fine unde cei vii își au colțul cel mai curat și mai sacru al reculegerii lor sufletești, pentru trecerea lor sufletească din spre pământ spre cer. Dacă aș fi avut chiar ca Episcop mentalitatea dela „Adevărul", fiți sigur, d-le Teodorescu, că v'aș fi scutit de cazna de a ne da lecții și de a ne pune sub tutela culturală a domnului ministru de Culte Al. Lapedatu. Dar ce să facem, suntem dintr'o altă bucată, și anume din aceia, care prin organizațiuni preoțești și mirenești, cum nu au fost, și cum nu sunt până acum în orice altă biserică ortodoxă, caută să primenească atmosfera românească, ca cea dela „Adevărul" sau de aiurea, cu una desprinsă din însuși Hristos și din Evanghelia Lui.

Și ca dovadă că așa se face în eparhia Olteniei, vom da chiar cazul d-lui primar dela Maglavit, pe care nu l-am dat **anatema,** adică nu l-am supus la lepădarea definitivă din biserică, nici nu l-am **excomunicat,** adică nu l-am lepădat pe un anumit termen mai restrâns din biserică, ci numai l-am **certat vremelnic,** punându-i în vedere, „că este lepădat din biserică numai până la îndreptare". Aceasta însemnează, că dacă d. primar în cestiune și-ar fi cerut iertare dela noi, chiar a doua zi după vestirea pedepsei, am fi lucrat imediat după regula Mântuitorului Hristos, iertându-l. In loc de aceasta, d. primar din Maglavit, a vrut să ne încredințeze, că nu e vinovat de cele puse în sarcina sa; și atunci, noi, urmând tot pe Mântuitorul Hristos, i-am dat spre anchetare imediată nu subalternii cari ne-au referit întâiu, ci pe preotul cerut de inculpat, cu ordinul nostru ca să ni se trimită rezultatul anchetei înainte de sfintele sărbători, ca inculpatul găsit cumva fără vină, să nu fie lipsit pe nedrept de mângâierile sufletești ale religiei sale.

Terminăm în fine, rugând pe d. ministru al cultelor Al. Lapedatu să binevoiască a crede că fapta d-sale, de a ne fi conturat în senat ca pe un medieval; înainte de a fi stat de vorbă cu noi, fie între patru ochi, fie în sfântul Sinod, care a fost deschis în zilele acestea, ne-a lovit nu personal, ci numai în **prestigiul** nostru de Episcop, pe care autoritățile de Stat au îndatorirea nu să-l desprețuiască, ci să facă din el un factor educativ și disciplinator pentru popor. Aud?

—o x::x o—

ITALIA ETERNA

Reconstituirea statului nostru nu trebue să fie stearpă cu privire la restul omenirii.
A noastră e datoria să punem capăt luptei dintre.... libertate și autoritate.

Cavour

Suferințele războiului deșteptaseră cele mai mari speranțe.

Sfârșitul războiului a fost însoțit de cele mai mari decepții. Cu toată predica lui Wilson, am văzut apărând țări cu interese limitate, și „nelimitate"; granițe garantate și „negarantate" („dar iscălite!"). Adică o revenire la epoca „peticului de hârtie", iar în Rusia o întoarcere spre vremurile faraonice și chiar la canibalism.

Ce a lipsit și ce lipsește necăjiților de eri, pentru ca suferințele războiului să nu rămână sterpe? Un singur lucru: câteva personalități care să dea îndrumare. Unde astfel de personalități sau ivit, decepția de la sfârșitul războiului s'a isprăvit și un imens avânt i-a luat locul. Dovadă Italia. Din fericire pentru Italieni, s'a găsit acolo un om cu o concepție superioară a vieții și în fața amețelii demagogilor care frământau plevușca, a spus răspicat: Destul! Reconstituirea statului italian în hotarele sale firește nu trebuie să rămână stearpă pentru istoria Europei. E datoria noastră, a urmașilor lui Cavour Machiavel și altor spirite pătrunse de nobleța ideii de neam și de patrie, să punem capăt luptei dintre demagogie și autoritate...

Zis și făcut. Italia este azi în viața Europei ca o oază de sănătate.

Mai întâi, fericitul pământ italian dă lumii în fiecare an un prisos de 400.000 de copii. Peninsula pare că nu-i mai încape. Dar lumea e largă... Se zice că planeta noastră are încă loc pentru 18 miliarde de suflete. In orice caz, italienii știu că pământul va fi al celui care îl va munci. De aceea, dintr'un an, fac doi: după ce isprăvesc muncile de vară acasă, ei mai fac o nouă vară în Argentina — în lunile noastre de ninsoare. Ca rândunelile, au două patrii, dar cuibul rămâne tot pe sfântul pământ al Italiei.

Alături de sănătatea fizică, merită apoi aceiaș admirație minunata lor sănătate sufletească, datorită în bună parte omului superior care a simțit că puterea morală este un izvor de incalculabilă energie politică. Cum a venit la cârmă, iată-l pe fostul scriitor de articole socialiste, vorbind lucrătorilor din Milan. Toți se așteptau la cine știe ce colachii demagogice către uvrieri. „Ducele" însă, din ziua întâi a fost cinstit cu sine însuș și le-a spus lămurit: Lucrători, datoria voastră e să munciți!

Iată-l la Roma, vorbind negustorilor. Ce nu poate mulțimea haotică a unei mari Capitale... Dar cuvântul „ducelui" a fost și de astădată clar și cât se poate de categoric: datoria voastră cea dintâi e să plătiți!

Iată-l în fața relațiilor internaționale într'o Europă care așteaptă cu sfială mântuirea ei dela democrație prin democrație și pentru democrație, ca un curent internațional... Dar „ducele" dă ordin legațiilor italiene să așeze în locul de cinste portretul lui... Dante. (Ce imensă decepție pentru adoratorii lui Karl Marx!).

S'a simțit îndată că pe străvechiul pământ al Italiei domnește acelaș suflet ca și în vremea când un **durus orator** era chemat prin încrederea tuturor să mântue Italia, — și o mântuia.

Minunate puteri ale sufletului omenesc; de câteori se aude cuvântul unui om superior, desbrăcat de orice interes personal! Azi Italia e tot așa de puternică, întocmai ca în timpul când răsuna din Roma cuvântul imperium.... Poate că din zilele cinstitului Ulpiu Traian, poprul peninsulei n'a simțit niciodată mai bine cum se împacă libertatea cu autoritatea. De bună seamă, mulți, italieni cari își aduc aminte lunecările ce au urmat după război, repetă cuvintele cu care Tacit saluta venirea lui Traian la cârmă: „Acuma ne-a venit inima la loc".

Dar nu pentru lauda Italiei scrim aceste cuvinte, ci pentru a trage concluzii de un ordin mai general.

Popoarele sunt așa, cum le fac conducătorii lor.

Ferice de statele care au în fruntea lor personalități eminente. Puterea geniului moral este că un răsărit de soare, — un izvor de reală înviorare și înălțare pentru toți locuitorii țării.

Dimpotrivă, vai de cei cari iau arama drept aur.

Italia e fericită. Cel îngropat la Santa Croce, precum și Cavour și toți italienii cei mari pot să doarmă liniștiți în mormintele lor. Cât va ținea acest spirit, orașul etern al Romei va fi și va rămâne capitala unui popor etern.

„Ducele" poate fi mulțumit de opera sa. E o fericire pentru toată Europa că în locul generalităților serbede ale democrației internaționale, un om superior a dovedit că democrația cinstită și serioasă trebue să înceapă de la ridicarea fiecărei națiuni ca element component al omenirii.

Cei ce au nevoe de învățătură, să învețe... cât timp norii nu sunt prea deși la orizont.

S. MEHEDINȚI

Să fim mai întâi buni, pe urmă vom fi fericiți. Să nu cerem prețul înnaintea victoriei, nici salariul înnaintea muncii.

JEAN JAQUES ROUSSEAU.

INSEMNARILE MELE

Contribuții feministe

I. Conducătorii bisericei protestante din Germania discută chestiunea, dacă nu-i vremea ca și femeile să fie pastori, căci s'au dovedit a fi foarte sârguincioase în toate posturile, care li s'au încredințat.

Deocamdată, femeile în Germania studiază teologia cu osârdie.

Mi-aduc aminte însă, că și la noi, acum 2 sau 3 ani, se hotărîse să se îngădue studentelor să urmeze facultatea de teologie spre a-și desăvârși sufletele creștinești și să muncească în societate și familie, ca adevărate creștine docle.

Nu știu, dacă se vor fi înscris studente la teologie.

II. Intr'o revistă feministă franceză, am găsit aprecierea, că în America spre a se lecui ușurința divorțurilor, s'au înființat școale pentru soții și altele pentru soți.

Programul școalelor pentru soții începe: „Secretul fericirii conjugale e să fii pe soț acasă". Ca atare, femeea să învețe la școală: liste variate de mâncări și cum să gătească; să facă un buget echilibrat, (fără nici o aluzie politică), să fie elegantă, fără să-și ruineze bărbatul; să știe să vorbească cu grație, fin, ironic, ca să înveselească totdeauna.

Iar, în școala pentru soți, se învață: prepararea dejunului de dimineață; spălarea vaselor (ce fericire pentru americance); cum să fie în curent femeea cu toate chestiunile; cum să plimbe copiii.

Lipsesc fără îndoială din programele acestor școale, unele amănunte. Nu se spune mai ales nimic despre „ceaiurile dansante", sau despre inovația „aperitivelor dansante".

Cred însă, că informația despre școalele de căsnicie din America ar putea să intereseze cel puțin din punctul de vedere al importanței, pe care o arată americanii, școalei în genere.

Pentru noi, e acesta un... americanism.

C. Cro.

—o x::x o—

Nu-i nimic hotărât cu privire la conferința Micei Ințelegeri

Data de 20 Ianuarie, hotărîtă de guvernul iugoslav pentru conferința Micii Ințelegeri la Ragaza, fusese acceptată de guvernul român. Totuș s'a renunțat la acea dată, fiindcă d. Beneș a anunțat, că nu poate veni la acea epocă într'o localitate atât de îndepărtată.

D. Beneș este reținut la Praga de vizita pe care o va face la acea dată d. Stryznski, președintele consiliului polonez, în vederea încheerii unui tratat de comerț polono-ceh. D-sa a cerut ca viitoarea conferință să fie amânată în Martie. Guvernul român însă a făcut cunoscut, că această dată nu-i convine, dată fiind situația politică internă.

Prin urmare, până acuma nimic nu s'a hotărît cu privire la conferința Micii Ințelegeri.

Se vorbește de convocarea ei în Februarie la Bled, sau la Zagreb.

—o x::x o—

Anul Nou la Patriarhie

Serviciul religios.— Asistența.— Cuvântările —

Anul acesta serbarea Anului Nou dela Patriarhie s'a făcut cu mai puțin fast ca altă dată și aceasta din cauză că M. M. L. L. Regele și Regina nu au putut lua parte.

La orele 11 dim. s'a oficiat serviciul religios de către Sanctitatea Sa Patriarhul Miron Cristea, înconjurat de arhiereii Platon Ciosu, vicarul Patriarhiei și Simuedria, arhimandriții Gordun Galaction și Filaret Jocu, arhidiaconul Antonie, diaconii Evghenie Orghidan și Nicolae.

Răspunsurile au fost date de corul Patriarhiei, sub conducerea maestrului Cucu.

Onorurile militare au fost date de o companie din reg. 2 vânători, cu drapel și muzică.

Au asistat d-nii miniștri: Al. Constantinescu, Duca dr. Angelescu, general Mărdărescu. Lapedatu și Tancred Constantinescu, d-nii Tătărăscu și Cipăianu, subsecretari de Stat, general Coandă, Crăsnaru, general Paul Angelescu mareșalul Palatului, colonel Iacobici, comandar Koslinsky, maiorii Scheletti și Perin, adjutanți regali, general Nicoleanu prefectul poliției, R. Voinescu, directorul general al siguranței, Niculescu Dorobanțu, prefectul județului, Stârcea, Davidoglu, Racoviceanu, I. Petrescu, Pretorian, Al. Mavrodi, Șt. Ion, Elie Radu, Stancu Bredișteanu, generali Petalla, Stratilescu, I. Popescu, Munteanu, Șeinescu, Jiteanu, Referendaru, Florescu, Stângaciu, Panaitescu, D. Popescu, T. Dumitrescu, Economu, Martac, Mătăsaru, Sculi, Sârbu, Alexandrescu, T. Nicolau, Dobrescu, D. Constantinescu, coloneli Păltineanu, Mihalache și Teodoriu, maior Oroveanu etc.

După terminarea serviciului religios, d-nii generali Mărdărescu, ministru de război, I. Popescu și Stângaciu, au trecut compania de onoare în revistă, care a defilat apoi în fața asistenței.

SOLEMNITATEA DELA PALATUL PATRIARHIEI

Trupa retrăgându-se, d-nii miniștri și întreaga asistență au trecut în sala de recepție a palatului Patriarhiei, unde s'a servit o gustare.

CUVANTAREA S. SALE PATRIARHULUI

La șampanie I. P. S. S. Patriarhul a ținut următoarea cuvântare:

Domnilor!

Serbătoarea Crăciunului și a Anului Nou — căzând iarna — sunt cele mai potrivite spre a se aduna oamenii în jurul vetrei îndoit calde a casei părintești, unde părinții ori bunicii povestesc fiilor și nepoților din trecutul fabiliei, a satului, a bisericii și a neamului, legând astfel acest trecut cu prezentul și cu viitorul cu firele trainice ale scumpelor noastre tradiții familiare și naționale.

In această atmosferă tradițională, familiară și intimă răsar mai ușor îndemnurile, vorbele de a imita faptele înaintașilor; iar acum în deosebi — când s'a coborît Hristos Dumnezeu pe pământ prin naștere din zilele trecute — noi — oamenii — trebue să ne înălțăm gândul spre cer, preocupându-ne mai mult ca alte dăți de îndatoririle noastre creștinești.

Să-mi îngăduiți, deci, ca deastădată să arăt cum Majestatea Sa Regina, cultivatoarea conștientă a tradițiilor țării — răscolind prin învechitele lăzi ale mănăstirilor ș ibisericilor, a dat de prețioasele odoare și scule dăruite sfintelor așezăminte de mâna Doamnelor și Domnițelor țării.

Inspirată de asemenea tradiții, M. S. Regina a dăruit zilele acestea — precum însăși scrie — „vechei noastre Mitropolii — devenite acuma noua „patriarhie" — scule și odoare întreit prețioase pentru biserică, atât pentru valoarea lucrului și a bogatelor broderii în aur, cât și pentru provenința lor regală și mai ales pentru că ele sunt aduse drept smerită jertfă Domnului, pentru fierbintea Ei dorință prinsă în firele de aur ale artisticei inscripții de pe ele.

Domnilor,

In faptul, că de astă dată ne este dat să invocăm ajutorul CELUI DE SUS pentru sănătatea M. S. Regelui prin semne deosebite, trebue să vedem degetul lui Dumnezeu. Carele îndreptează luarea aminte a tuturor fiilor Țării spre altarele sfintelor noastre Biserici, spre a ne ruga pentru scumpa sănătate a marelui nostru Rege, de care țara acum are mai multă trebuință ca ori când.

Mă asociez și eu din toată inima cu toți fiii Bisericii mele acestui de sigur cel mai sincer glas al M. S. Reginei, implorând dela cel de sus mulți ani cu sănătate Majestății Sale Regelui, carele și de astădată ne-a arătat tuturor, cum trebue să iubim mai PRESUS DE TOATE țara și neamul. Trăiască!

CUVANTAREA D-LUI MINISTRU AL. CONSTANTINESCU

Următori unei tradiții, după terminarea serviciului divin, am venit în această sală a palatului Patriarhiei, unde altădată Domnii țărei și după ei primul Rege al României, precum și Regele Ferdinand veneau să sărbătorească aci ziua „Anului nou".

Astăzi, dacă Regele îndurerat nu poate asista trupește la această sărbătoare, e o înoită durere pentru noi, întrucât el n'a lipsit niciodată.

In numele guvernului mulțumesc Inaltului prelat pentru cuvintele de urare făcute Regelui și noi toți trebue să fim azi alături de el, împreună cu Biserica și poporul.

In aceste sentimente și toți uniți în jurul Tronului, în care ne punem toate năzuințele noastre, să ridicăm paharele noastre pentru întărirea Bisericei, pentru sănătatea Regelui și a Familiei Regale, rugând pe D-zeu să-i dea zile îndelungate pentru ca sub aripile sale ocrotitoare să se ridice și consolideze neamul românesc.

*

Solemnitatea s'a terminat la orele 12 și jum.

—o x::x o—

Concursul pentru monumentul aviației

Frumoasa machetă a d-lui Dimitriu-Bârlad, cunoscutul sculptor.

Greci spun, că nu persecută pe sârbii din Grecia

Atena, 2 (Rador). — Cercurile autorizate din Grecia nu-și pot explica motivele campaniei deslănțuită de două zile în presa oficioasă din Belgrad în legătură cu pretinsele persecuțiuni îndreptate contra sârbilor din Grecia. Se așteaptă ca guvernul iugoslav care știe cât de false sunt aceste aserțiuni să facă să înceteze această campanie de presă, de oarece ar putea profita numai inamicii ambelor țări.

Activitatea misiunii militare franceze în Cehoslovacia

Praga, 2 (Rador). — Un comunicat oficial anunță, că activitatea misiunei militare franceze a fost schimbată într'o funcțiune consultativă. In consecință, generalul Mittelhauser, șeful de stat-major al armatei cehoslovace, și-a încetat această funcțiune. Succesorul său a fost numit generalul Syrovy, comandantul militar al teritoriului Boemiei Syrovy s'a distins ca comandant suprem al corpului legionarilor cehoslovaci în timpul retragerei lor prin Siberia în 1918.

—o x:x o—

FILME

Foarte tristă vestea primită din Constantinopol: somat să-și dizolve haremul, Achram-pașa a preferit să moară, otrăvindu-și în acelaș timp cele 36 de femei.

Așa dar, de fes s'ar fi putut lăsa la urma urmei Achram-pașa, dar de harem ba. Și poate c'avea dreptate, fiindcă, orice ar zice Coranul, mai agreabilă este o cadână brunetă cu ochi languroși de cât o tichie roșie cu ciucure de ibrișin.

Ceeace dă o notă cu deosebire impresionantă acestei întâmplări, este egalitatea perfectă a dragostei lui Achram pentru toate muzele sale. El n'a avut preferință pentru una sau pentru o duzină. Amorezat la fel de cele trei duzini de superbe prizoniere, a ținut să intre escortat de ele în lumea unde după toate religiunile, nu e nici chin, nici suspin.

Și pentru ca această trecere să se facă în cele mai plăcute condițiuni, pașa puse la cale o masă cu bunătăți cuceritoare, și acolo fumul amețitor al narghelelilor așternu peste ochii frumoaselor femei o ceață care depărta cât mai mult tot ce ar fi putut regreta din lumea aceasta, după cum reveria strecurată în mințile lor amețite le poftea insinuant spre noua lume, unde aveau să trăiască, așa zic toate religiunile, în eternitate.

Singura imputare ce s'ar putea face lui Achram-pașa este că în dorința de a nu rămâne în urmă vre-una din tovarășele de călătorie spre meleagurile fericirei, a otrăvit toată mâncarea și astfel a suprimat presupunerea că ele ar fi consimțit să moară, presupunere care ar fi învăluit într'o înaltă și emoționantă poezie această moarte cu toptanul.

Căci nu se știe dacă, consultate, cadânele ar fi fost dispuse să facă pașei lor și acest ultim hatâr. Sunt sigur că dacă nu toate, unele din ele ar fi avut motive ascunse în fundul sufletului, să prefere captivitatea de pe lumea aceasta, libertății de pe lumea cealaltă, ne fiind nici pentru ele îndoială că eunucii de pe malul Bosforului sunt mai vii de cât cavalerii de pe câmpiile elisee.

Cu toate astea, un pașă murind împreună cu compania femenină pe care a comandat-o erarhic și care i-a comandat sufletește, trebue să recunoaștem că este un tablou de sguduitor dramatism, în fața căruia nu se poate spune că turcul ni-a turtit fesul.

Don José

Un pompier cu... greutate

Sergentul de pompieri Leon Mango din Bourbourg (Franța), în etate de 50 de ani și care cântărește 205 kgr.